

Gespa, suors i llàgrimes

Un jardí de gespa és un somni realitzable, bastant assequible i, amb freqüència, molt difícil de mantenir en bon estat. La gespa és element preponderant -visualment acapara l'atenció- que dona amplitud i defineix l'ambient del jardí. Serveix per cobrir grans superfícies i és element de cohesió entre les diferents zones enjardinades. Quan és permès el luxe,

pot emprar-se per encatificar els camins; és molt agradable poder passejar trepitjant-la.

Durant la primavera i la tardor no tindrem problemes (gràcies a les pluges i el clima suau), aquests vindran a l'estiu. Ja coneixem els nostres estius secs i llargs, en els quals sembla que els núvols han perdut el costum de "treballar" (potser fan vacances).

Encara que el títol d'aquest article sembli desencisador, només pretén prevenir-nos del següent: és molt i molt important fer una elecció acurada del tipus de gespa, ja que un error en aquest punt ens pot tenir esclavitzats durant molts anys seguits (fins que -dura decisió- l'arranquem i sembrem un altre tipus més apropiat).

Un tòpic a l'ús és creure que al *raygrass* anglès és imprescindible per compondre un tapís verd... Fals! És cert que aquest tipus d'herba creix ràpidament i suporta el trànsit i les corredisses dels futbolistes, però exigeix "quantitats industrials" d'aigua.

Per les seves fulles amples, no aconsegueix gespes massa sumptuoses, fins al punt de ser rebutjat a Anglaterra ("ningú no és profeta a la seva terra"), per aquesta finalitat. Un altre pecat: en desenvolupar-se acceleradament, ens obliga a segar molt sovint. D'acord en què, recentment, han aparegut varietats petites de *raygrass*, però no us deixeu enganyar.

Hi ha moltes opcions a l'hora de sembrar. Us torno a prevenir: cerqueu un bon assessorament, imparcial, abans de "posar la pota". Seria trist que un element de relax es convertís en un calvari.

XAVIER BELLIDO

Pitjar l'aixeta

No solament ens hem d'estrenyer el cinturó sinó que també hem de pitjar l'aixeta per tal d'estalviar aigua, especialment durant l'estiu.

Paradoxalment, al llarg d'aquesta estació -època de mínima pluviositat- és quan més necessitat d'aigua tenen les plantes.

S'està implantant la xerojardineria, que propugna l'estalvi del líquid element per dues vies: escollir plantes amb poques necessitats hídriques i operar per mantenir la humitat de la terra.

Entre les espècies menys exigents es troben la majoria de vegetals mediterranis -acostumats als estius secs i especialment resistent els que viuen en indrets eixuts i assolellats-, les plantes subtropicals i les xeròfiles (d'hàbit desèrtic); podrem distingir-les fàcilment per les seves fulles petites i endurides, o bé carneses (amb reserves d'aigua).

Observar aquesta llista no significa renunciar a la bellesa, ja que entre elles tenim espècies de meravellosa floració -com ho és el gerani, un autèntic 4x4-.

Per tal d'aprofitar al màxim la humitat del terreny, s'ha d'evitar regar poc i sovint. Sempre és preferible fer-ho en profunditat i espaiadament -les arrels aprofundiran i les plantes tindran més defenses contra la sequedat-.

Regueu al vespre, o de matinada, per evitar pèrdues per evaporació i per facilitar que els teixits vegetals puguin carregar-se d'humitat abans que piqui el sol.

Practiqueu el bo i antic costum de treballar superficialment la terra -trencar la crosta-, l'endemà de regar, per aturar la fugida de l'aigua per capil·laritat -ahora, extirparem les herbotes-.

Eviteu, com si fos la pesta, els testos massa petits. Cobriu la terra amb "roldó" (escorça de pi), graveta, etc. A més de retenir la humitat evitarem l'aparició de moltes herbes.

No recolliu la gespa segada i talleu-la més alta.

En estalviar aigua, estalviarem temps, diners, energia i energies, i alhora guanyarem temps per gaudir del jardí.

Una reflexió i un consell: regar no és inundar. Redescobriu els cactus.

XAVIER BELLIDO

